

Миладин Тошић

ИВО АНДРИЋ

Звездана авлија, вртешка пепела,
разуздана сунца, ветри не доходе.
Мисао Те виша опет преотела
до Коначног

Мост је бесконачни
зазидао Те. Има ли се куд?
Вилењаци забравили воде,
Мален да си — на вишњи би суд
— крст и колац своје време своде.

Сам си. С неком тајном речју
непроходне надрасташ ко Тица,
као белег у сваком наречју
— небо сањаш или људска лица?

Какву песму тражиш, који тамни немир,
коју Светлост, извор непробуђен?
О, чаробни гласе, ко небески звекир,
што тајновит, вечан, не долазиш — жуђен?

Зло путује светом. То је Твоја туга,
на конаку често ненадни гост.
У тамници новој као вечни слуга:
Душу људску претвараш у мост!